

Miskolci Törvényszék útján az
Alkotmánybíróság
részére

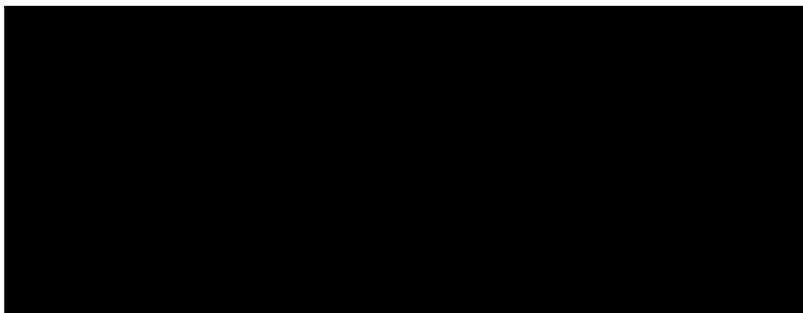
1015 Budapest
Donáti u. 35-45

Postacím: 1535 Budapest
Pf.: 773

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Tárgy: rendes Alkotmányjogi panasz 10.P.20.536/2013/30 számon elindult,
Pf.I.20.187/2014/8 számon jogerőssé vált, Pfv.IV.21.855/2014/7 számon a Kúria által
felülvizsgált bírósági eljárással szemben

Indítványozó neve és lakcíme:

MISKOLCI TÖRVÉNYSZÉK 4.	
Polgári Iroda	
Az ügy száma:	P. 20136/2015
Érkezett:	2015 JÚN. 18
Pld.: 1	Mell.: 19 db + 1 db gyűjtem.
Érk. Módja: postán / gyűjtőlétesítve / személyesen / e-mailen / faxon / hivatali kézbesítés	
aláírás:	

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10 / 2013-0 / 2015
Érkezett:	2015 JÚN 30.
Példány: 3	Kezelőiroda:
Melléklet: 3x 19 + 9 db	H

Panaszomat az Alaptörvény 24. cikkének (2) bekezdés d.) pontja, továbbá (3) bekezdés b.) pontja, valamint továbbá a 2011. évi CLI. törvény 27. §-a alapján teszem.

Kérem az általam Alaptörvény ellenesnek vélt **bírói döntés megsemmisítését!**

A fent megnevezett bírói döntés közvetlen érintettje vagyok, mivel a bírói eljárás felperese voltam. Nullás számú mellékletként személyi igazolványom és lakcímkártyám másolatát is csatolom az azonosításom végett.

A bírói döntést jogi képviselőm (■■■■■) 2015. év. Április hó 21.-én vette át.

Nyilatkozom, hogy az ügyben minden lehetséges jogorvoslati lehetőséget korábban már kimerítettem, arra további lehetőség nincs.

Az ügyben nincs felülvizsgálati eljárás folyamatban a Kúria előtt, és nincs perújítás sem folyamatban.

Mellékelek 19. db dokumentumot (mellékletet), ezek beadványok fellebbezések, ítéletek másolatai, melyek az ügyben születtek és szükségesek az Alkotmánybíróság számára.

A következő oldalakon pontosan megnevezem az általam megsértettnek vélt Alaptörvényi pontokat és kifejtem, hogy milyen módon történt a sértés véleményem szerint.

I./ Előzmények időrendben:

2004-ben én ([REDACTED], [REDACTED] között munkaviszony jött létre a megkötött munkaszerződéssel.

2007-ben a munkáltató a fenti munkaviszonyt megszüntette. E felmondás ellen én keresetet nyújtottam be a Debreceni Munkaügyi Bíróságra. Ez a kereset indította el az 1.M.570/2007. számú munkaügyi pert (továbbiakban első munkaügyi per).

2008. február 19. napja:

A Debreceni Munkaügyi Bíróság az 1.M.570/2007/10. számú ítéletében „a felmondás jogellenességét megállapítja”, azaz egyelőre nem jogerősen, de helyreállítja a 2004-ben keletkezett munkaviszonyomat.

Ezen túl a bíróság „kötelezi alperest, hogy felperest változatlan feltételekkel – pályázati asszisztens – munkakörben foglalkoztassa tovább”.

(A fenti ítéletet 1. számú mellékletként csatoltam az Alkotmánybíróság részére.)

Ugyan ezen a napon egy levelet írtam a munkaadónak, hogy az ítélet alapján mikor kezdhetem meg a munkámat? (2. számú melléklet) Erre a levélre választ nem kaptam.

2008. március hónap:

Az ítéletet kézhez kapva, azt értelmezve, a február 19-én kelt első fokú ítélet ellen fellebbezést nyújtottam be.

Fontosnak tartom kiemelni, hogy a munkaügyi bíróság azért találta jogellenesnek a felmondásomat, mert az a táppénzes időszakomban történt. Szerettem volna elérni azt, hogy azért legyen jogellenes a felmondásom, mert az „hazugságon” alapul. A munkaadó azt nyilatkozta valótlannul, hogy megszűnt a munkaköröm. Azért nyújtottam be tehát fellebbezést, hogy a jövőben ilyen „hazugsággal” ne tudjanak elbocsájtani, így szerettem volna munkahelyemet megőrizni. Ezért vitatnom kellett többek közt, hogy mi is volt tulajdonképpen a korábbi munkaköröm, ezen kívül „ruhapénz” körben is fellebbeztem.

A fellebbezésről tájékoztattam az alperes munkaadót. (3. számú melléklet)

A munkaadó március 21-én egy levélben felszólított a munkavégzésre. Indoklása szerint, az első fokú ítélet jogerőssé vált, mert én azt nem fellebbeztem meg, ezért kezdjem meg a munkavégzésemet. (4. számú melléklet)

A felszólítás után én személyesen bementem az első fokú és a második fokú (Hajdú-Bihar Megyei) bíróságra is és ott az ügyintézővel ketten átnéztük az ügy iratait azért, hogy lássuk, történt-e jogerőre emelő bírói határozat? Nem találtunk ilyet, mert nem volt. Ebből, és a fellebbezésem ténye miatt, én abba a tudatba kerültem, hogy a fellebbezés miatt még nem jogerős az ítélet egy része sem. Úgy gondoltam, úgy kellett gondolnom, hogy az 1. fokú bíróság akként határozott, hogy az ítélet minden pontja fellebbezett, azaz nem jogerős.

A bíróság fenti magatartása és határozata alapján, a 2007. évben kelt munkáltatói felmondás még érvényben volt, hiszen a felmondást jogerősen bírói ítélet nem helyezte még hatályon kívül. Ezért én nem kezdtem meg a munkavégzésemet 2008. márciusában, hiszen köztem és az alperes közt, nem volt munkaviszony. Nem kezdhettem meg a munkavégzésemet, mivel a munkaviszony nélküli munkavégzés törvénysértő.

A munkáltató ezért ismét felmondott nekem (5. számú melléklet), ismét megszüntette a munkaviszonyomat március 31-én. E második felmondás ellen ismét keresetet nyújtottam be, ez indította el az 1.M245/2008 számú pert (továbbiakban második munkaügyi per).

Fontos kiemelni, hogy a munkaadó azért várta el tőlem a munkavégzést, mert szerinte a munkaviszonyt helyreállította az első fokú bíróság jogerősen februárban. Ez látható a felmondás (5. sz. melléklet) indoklás bekezdésében. A munkaadó nem vonta vissza a korábbi (2007. évi) felmondását, nem kötött velem új munkaszerződést! A munkáltató tehát a 2004. évben keletkezett munkaviszony alapján várta el tőlem a munkavégzést.

2008. év május 8.

Az első munkaügyi perben (1.M.570/2007 elindult) másodfokon eljáró Hajdú Bihar Megyei bíróság a 2.Mf.20.426/2008/3 sz. (6. sz. melléklet) részítéletében a következőről határozott:

„A megyei bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének a felmondás jogellenességének megállapítására és eredeti munkakörben továbbfoglalkoztatásra vonatkozó részét helybenhagyja, ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben a per újabb tárgyalására és újabb határozathozatalára utasítja”

A bíróság tehát egyértelműen kinyilatkoztatta, hogy másodfokon emelkedett jogerőre a jogellenesség megállapításáról (munkaviszony helyreállításáról) szóló részítélet, mert a bíróság azt felülvizsgálta és helyben hagyta.

Erről tanúskodik az ítélet indoklása (2. oldal 9. bekezdés):

„A megyei bíróság mindenekelőtt arra mutat rá, hogy mivel a felperes fellebbezésében a jogellenesség megállapításának indoklását támadta, ezért a megyei bíróság nem tekintette a felmondás jogellenessége megállapítását az első fokú ítélet nem fellebbezett részének”

A köztem és a munkaadó közti vita a jogerőről eldőlt tehát a fenti ítélet alapján. Másodfokon vált jogerőssé a felmondás jogellenességének megállapítása, másodfokon állt helyre tehát a 2004-ben keletkezett munkaviszonyom. Másodfokon vált semmissé a 2007. évi felmondásom. Ez tényként megállapítható.

A jogerős ítélet után írtam ismét egy levelet a munkaadónak, melyben érdeklődtem, hogy mikor kezdhetem meg a munkavégzésemet (7. sz. melléklet).

A munkaadói válasz az volt, hogy nekem már az elsőfokú ítélet után meg kellett volna kezdenem a munkavégzést, mert a felmondás jogellenességéről szóló ítéletet senki sem fellebbezte meg, tehát az már februárban jogerős volt (8. sz. melléklet).

A munkaadó a 2.Mf.20.426/2008/3 sz. másodfokú bírói ítélet ellen a Legfelsőbb Bírósághoz fordult. Kérte, hogy helyezték azt hatályon kívül és állapítsák meg, hogy a munkaviszonyom már elsőfokon jogerős volt, mivel én azt nem fellebbeztem meg.

2009. június 3.

A Legfelsőbb Bíróság a Mfv.I.10.859/2008/5. sz. ítéletében (9. sz. melléklet) a következő határozatot hozta:

„A Legfelsőbb Bíróság a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2.Mf.20.426/2008/3. számú részítéletének azon rendelkezését, amellyel az elsőfokú bíróság ítéletének a felmondás jogellenességének megállapítására vonatkozó döntését helyben hagyta, hatályon kívül helyezi, és megállapítja, hogy a Debreceni Munkaügyi Bíróság 1.M.570/2007/10. számú ítéletének a felmondás jogellenességét megállapító rendelkezése fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett.”

2009. június 30.

A fenti ítélet ismerete után a Debreceni Munkaügyi Bíróság a második munkaügyi perben (az 1.M.245/2008 számon megindított) az 1.M.245/2008/21 sz. ítéletében (10 sz. melléklet) elutasította keresetemet. A bíróság törvényesnek ítélte meg a 2008. március 31-i munkáltatói felmondásom.

A bíróság szerint a munkaviszonyom már 2008. februárjában helyreállt, hiszen ezt mondta ki a Legfelsőbb Bíróság 2009. június 3-án. Én vagyok tehát a felelős azért, mert nem kezdtem meg a munkavégzést, azért jogos a felmondás. A bíróság szerint én tudtam azt, hogy februárban már jogerős volt az ítélet.

2009. november 12.

Az ügyben másodfokon eljáró megyei bíróság, egyet értett az elsőfokú bírósággal a 2.Mf.21993/2009/5 sz. ítéletben (11 sz. melléklet)

2011. április 6.

Az ügyben legfelső fokon eljáró bíróság, szintén egyetértett a korábban eljáró bírósággal (12 sz. melléklet). A Legfelsőbb bíróság szerint is én tudtam a februári jogerőről.

Én mindhárom bíróságon azzal érveltem, hogy 2008. év februárjában nem lehetett tudni azt, hogy jogerős az az ítélet, melyet majd csak májusban fog felülvizsgálni és jogerőre emelni a másodfokú bíróság. Érveltem továbbá azzal is, hogy ha tudtam volna, akkor sem bírálhatom felül a bírói határozatot, mivel a hibás bírói ítélet is kötelező érvényű, nemcsak a hibátlan. Érveltem továbbá azzal is, hogy „nem vagyok látnok”, nem tudhattam 2008. márciusában azt, hogy majd egy év múlva a Legfelsőbb Bíróság mit fog hatályon kívül helyezni és megváltoztatni. Kifogásoltam a visszaható hatályú joggyakorlást, tovább azt, hogy 2008.márciusában, munkaviszony nélküli munkavégzést vártak el tőlem. Sajnos érveim nem találtak meghallgatásra a bíróságok előtt.

2013. február 10.

Bírósági jogkörben okozott kár megtérítése okán, kártérítési keresetet nyújtottam be a Debreceni Törvényszék ellen (13 sz. melléklet).

Ebben kifejtettem, hogy az első munkaügyi perben velem szemben eljáró bíróságok kirívóan súlyos szakmai hibája, és az engem ért kár (állás elvesztése) közt, ok okozati összefüggés van.

A bíróságok az első munkaügyi perben hibás módon, csak 2008. májusában állapították meg az említett részítélet jogerejét. Ezzel azt idézték elő, hogy ez előtt nem volt köztem és a munkaadó közt munkaviszony. Ezért én 2008. év márciusában nem tudtam megkezdeni a munkavégzésemet, ami miatt elbocsátottak. Tehát a bíróságok hibája miatt vesztettem el állásomat. Ha a bíróságok törvényesen végezték volna a munkájukat, akkor februárban jogerőre emelték volna az ítéletet, és én meg tudtam volna kezdeni a munkavégzésemet.

Ezen kívül érveltem itt is a visszaható joggyakorlás alkotmányellenes alkalmazásával. Érveltem azzal, hogy a Legfelsőbb Bíróság 2009. évi határozatát én előre nem láthattam. Itt is kifejtettem, hogy rám a hibás bírósági ítélet is kötelező hatályú, én azt nem bírálhattam felül. A további kereseti kérelmeim a keresetem 8. oldalán került összefoglalásra.

2014. január 16.

A kártérítési perben első fokon eljáró Miskolci Törvényszék 10.P.20.536/2013/30. számú ítéletében (14. sz. melléklet) a keresetemet elutasította.

A törvényszék szerint teljesen nyilvánvaló, hogy én nem fellebbeztem meg a 2008. évi februári ítélet (1.M.570/2007/10), felmondás jogellenességéről szóló részét. A Legfelsőbb Bíróság is megállapította 2009-ben, hogy 2008. februárjában lett jogerős a részítélet. A Miskolci Törvényszék szerint tehát a márciusi munkavégzés ezek miatt nem lett volna munkaviszony nélküli munkavégzés.

A törvényszék álláspontja szerint a bíróságok hibája és az engem ért kár között nincs ok okozati összefüggés. A kárt én okoztam magamnak azzal, hogy márciusban nem kezdtem meg a munkavégzést.

2014. június 19.

Fellebbezésemet (15 sz. melléklet) követően a másodfokon eljáró Debreceni Ítéltábla a Pf.I.20.187/2014/8 számú ítéletében (16 sz. melléklet) az első fokú ítéletet helybenhagyta.

Az Ítéltábla indoklása alapján (5. oldal utolsó bekezdés) „**teljesen közömbös**”, hogy milyen tartalmú döntést hozott a 2. fokú bíróság május 8-án, majd később a Legfelsőbb Bíróság, mert ezek a döntések olyan időszakra estek, amikor a káromhoz vezető események - munkaviszony ismételt megszűntetése – már bekövetkezett. A bíróság tehát nem vett figyelembe egy jogerős 2. fokú ítéletet.

Az Ítéltábla indoklásában kifejtette továbbá, hogy egy jogerő nem attól áll be, hogy egy bíró azt megállapítja, hanem csak úgy magától „ipso jure”, függetlenül a bírói közvetlen tevékenységtől.

A bíróság kiemelte továbbá, hogy én tudtam márciusban azt, hogy jogerős az ítélet, amit majd májusban fognak jogerőre emelni a Hajdú-Bihar Megyei bíróságon.
A lényeg az, hogy az Ítéletábrla szerint a részítélet már első fokon jogerős volt és én erről tudtam, ezért nem kell számomra kártérítést fizetni.

2015. február 11.

Fellebbezésemet (17. számú melléklet) követően a Kúria a Pfv. IV.21.855/2014/7. sz. ítéletében a korábbi ítéleteket hatályban fenntartotta (18. sz. melléklet).
A Kúria szerint nem a bíróságok hibája miatt vesztettem el az állásomat, hanem azért, mert nem kezdtem meg a munkavégzést márciusban.

II./

Ezek után pontokba szedve az Alkotmánybíróság elé tárom, hogy véleményem szerint miért Alaptörvény sértő a velem szemben eljáró bíróságok határozata és joggyakorlása. Álláspontom szerint mindhárom kártérítési bíróság alkotmányisértést valóított meg, a **10.P.20.536/2013/30, Pf.I.20.187/2014/8, Pfv.IV.21.855/2014/7** számú határozatokban és az azokhoz vezető joggyakorlás során.

Kérem, hogy panaszomat tartalma szerint bírálja el a T. Alkotmánybíróság, amennyiben pedig olyan sérelmet hoznék itt fel, amihez Alaptörvényi bekezdés nem kerül megjelölésre, úgy ez esetben is kérem, hogy a panaszom ezen részét is elbírálni szíveskedjenek.

- 1. -

A kártérítési per végén én a korábbi törvénykövető magatartásom miatt anyagi és nem anyagi jellegű hátrányt szenvedtem el a bírói határozat következtében. Nem részesültem kártérítésben, nem nyerhettem vissza munkaviszonyomat és jó híremet.

Én 2008. év márciusában törvénykövető módon jártam el, amikor nem jelentkeztem munkavégzésre, hiszen ekkor köztem és a munkaadó közt, nem volt törvényes munkaviszony. Ha megjelentem volna, akkor törvénytisértést követtem volna el, hiszen az ilyen formában történő foglalkoztatás és munkavégzés is törvénytisértő. Az Állam és a Kormány már évek óta küzd azért, hogy „fehérítse” a munkaerőpiacot, felszámolja a munkaviszony nélküli munkavégzést. A bíróságok úgy érzem törvénytisértést vártak el tőlem, amikor ilyen munkavégzést vártak el tőle.

Szerintem egy demokratikus jogállamban nem fordulhat elő az, hogy valaki azért szenvedjen hátrányokat, mert törvénykövető magatartást folytatott. Én úgy érzem, hogy velem ez történt.

Egy jogállamban, ha valaki (még ha bíróság is) kárt okoz valakinek, akkor vállalnia kell a felelősséget, és meg kell térítenie a kárt. Sajnos velem kapcsolatban ez nem történt meg.

A velem szemben eljáró kártérítési bíróságok azt állítják, hogy nem történt munkaviszony nélküli munkavégzés.

Hazánkban, mint jogállamban, az Alkotmányos jogrendünk alapján az igazságszolgáltatást a bíróságok végzik és a bírói határozat mindenre kötelező érvényű. Az első munkaügyi perben az elsőfokú bíróság úgy határozott, hogy fellebbezettnek tekinti az első fokú ítéletet. **A másodfokú bíróság másodfokon emelte jogerőre az elsőfokú ítéletet (6. mellékelt).** Egy év múlva kiderült ugyan, hogy a bíróságok tévedtek a jogerő tekintetében de, egy jogállamban egy téves, hibás bírói ítélet is kötelező az érintettekre nézve.

A bíróság tehát így határozott 2008. május 8-án (6. melléklet 2. bekezdés). Meg is indokolták ítéletükben, hogy ezt azért tették, mert a kérdéses részítéletet fellebbezettnek tekintették. Ez tény, ezt megkerülni egy tisztességes eljárásban nem lehet. Ha egy ítélet 2. fokon válik jogerőssé, akkor az korábban nem jogerős. Korábban tehát nem volt meg a munkaviszony.

A Debreceni Ítéltábla ezt a számára láthatóan igen kellemetlen tényt úgy „orvosolta”, hogy egyszerűen számára **„teljesen közömbös”** (!), hogy milyen tartalmú döntést hozott a 2. fokú bíróság május 8-án (Pf.I.20.187/2014/8. számú ítélet 5. oldal utolsó bekezdés). Ezt a Kúria helyben hagyta.

Az Ítéltábla szerint azért közömbös, hogy mit határozott a 2. fokú bíróság, mert amikor ez a határozat megszületett, én már elvesztettem az állásomat.

E kapcsán megfogalmazódott bennem, hogy mi lenne, ha az alábbi újsághírt olvasnánk: Egy kisrepülőgép konstrukciós és motorhiba miatt dugóhúzóba került majd lezuhant. A földbe csapódás előtt 5 másodperccel a gép idős pilótája az átélt ijedelem és izgalom hatására szívinfarktusban életét vesztette. A balesetet követő bírósági tárgyaláson a repülőgép konstruktőre és gyártója azzal védekezik, hogy mire a földbe csapódott már úgy is halott volt a pilóta, tehát a gyártó nem felelős semmiben. Hiszen a pilóta kárához vezető esemény (halála) a lezuhanás előtt bekövetkezett. A bíróság pedig felmentette a repülőgépgyártót. Mit szólna ehhez a hírhez az Alkotmánybíróság? Ez a történet természetesen csak a fantáziám szüleménye, csupán ezzel szeretném érzékeltetni azt az abszurditást, ami velem történt.

Velem a kártérítési perben ugyanezt tette meg a Debreceni Ítéltábla. Mire 2. fokon helyre állt a munkaviszonyom, addigra már úgy is ismét „kirúgtak”, tehát a bíróságok felelőssége nem állapítható meg.

Egy jogállamban, egy bíróság számára sem lehet közömbös egy korábbi jogerős ítélet, egy jogerős ítéletet, nem lehet meg nem történtként kezelni, ez tisztességtelen lenne, továbbá jogbizonytalanságot szül. Egy jogerős ítélet akkor is létezik, ha előtte egy héttel a per egyik felét „kirúgják” állásából. **Egy munkaviszony megszüntetése nem semlegesíthet egy jogerős ítéletet.** Egy jogerős ítéletet csak a Kúria, Alkotmánybíróság, Köztársasági Elnök „semlegesíthet”, „közömbösíthet.” Aki másképp gondolkodik erről a kérdéssel az Alaptörvényt sért.

A munkaviszony problémáját az első fokú bíróság másképpen oldotta meg. A Kúria ítéletét (Mfv.I.10.859/2008/5) egyszerűen visszaható hatállyal kezelte, ez 2009-ben kimondta, hogy jogerős volt az ítélet 2008 februárjában.

A bíróságok ítéletüket arra is alapozták, hogy én tudtam arról, hogy már első fokon jogerős lett a munkaviszonyt helyreállító részítélet.

Egy jogállamban, egy tisztességes eljárásban egyáltalán még csak kérdéses sem lehet az, hogy egy polgár mit tudott és mit nem. Egy tisztességes eljárásban csak az számít, hogy a bíró mit határoz. Ha számítana egy eljárásban az, hogy az érintett mit hisz, tud, vél, akkor esetleg felmerülhet az emberben, hogy a börtönlakók jelentős %-át szabadon kellene bocsátani, hiszen mindegyikük tudja azt, hogy ő ártatlan.

Mégis ezek ellenére én többször leírtam és bizonyítottam, hogy én nem tudtam a jogerőről. 2009. február 19-én valóban megkérdeztem a munkaadót, hogy mikor kezdhetem meg a munkavégzést. Ez nem jelenti azt, hogy én tudtam a jogerőről. Nem is tudhattam róla, hiszen egy ítélet törvényes kihirdetése írásban történik, február 19-én csupán a **szóban hirdette ki az ítéletet a bíróság**. Az írásba foglalt példányt hetekkel később vettem kézhez. Egy ítélet szabályos (írásbeli) közlése előtt hetekkel lehetetlen tudni annak jogerejéről.

Megítélésem szerint jogrendünkben egy ítélet kihirdetése írásban történik, ez előtt az ítélet gyakorlatilag nem létezik még. Ameddig a bíróság írásba nem foglalja, és alá nem írja, és le nem pecsételi, addig az ítélet perrendtartási és Alkotmányos értelemben nem is létezik. Hazánkban az igazságszolgáltatásban írásbeliség van. A kártérítési bíróságok szerint én február 19-én tudtam azt, hogy jogerős az az ítélet, ami Alkotmányos értelemben nem is létezett még akkor.

Ne feledjük, hogy az írásbeli kihirdetés után benyújtottam egy fellebbezést is, annak benyújtásáról pedig levélben tájékoztattam a munkaadót (2. számú ítéletet). Érdekes módon ezt a levelet nem vették figyelembe a bíróságok, csak a február 19-én keltet. A május 8-i jogerős ítélet után, ismét írtam egy levelet a munkaadónak, melyben érdeklődtem, hogy mikor kezdhetem meg a munkavégzésem, mivel másodfokon jogerőre emelkedett az ítélet (5. sz. melléklet). Érdekes módon ezt a levelet sem vették figyelembe a bíróságok, csak a február 19-én keltet, már ezt is tisztességtelennek érzem. Pedig ez utóbb említett két levél és a fellebbezés is bizonyította volna azt, hogy nem tudtam a jogerőről az ítélet kihirdetése előtt.

A Debreceni Ítéltábla szerint a jogerő csak úgy magától, ipso iure áll be, az ügyben eljáró bíróságoknak erre semmi hatása sincs. Szerintem ez nem helytálló. Képzeli el, hogy az ügyemben a munkaadó nem nyújt be felülvizsgálati kérelmet az ítélet miatt. Ekkor, az történt volna, hogy a mai napig és a jövőben is az lenne a jogerős ítélet, amit a megyei bíróság hozott 2. fokon. Ez lenne mindenkire kötelező, ezt egy állampolgár és egy hivatal sem kérdőjelezné meg. Az Ítéltábla szerint mindegy, hogy az ítéletet mikor és ki emeli, ill. ki nem emeli jogerőre. Az ítéltábla szerint, ha egy ítélet nincs fellebbezve, akkor az automatikusan jogerőre emelkedik. A nagy kérdés szerintem az, hogy **ki dönti el, a nem egyértelmű és vitás helyzetekben, hogy történt-e fellebbezés?** Az Ítéltábla szerint én és a munkaadó, egymással telefonálgatva és levelezgetve, ezt a joggyakorlást a Kúria helyben hagyta. A valóság viszont az, hogy Alkotmányos jogrendünk alapján a bíró dönt arról, hogy történt-e fellebbezés vagy sem, ezt a hatalmat az Alkotmány és egyéb jogszabályaink adják a bírónak. A bíró dönt tehát a jogerőről is, mint, ahogy ez olvasható a polgári perrendtartásról szóló törvényünkben is.

Ha az Alkotmánybíróság nem folytat velem kapcsolatban visszaható hatályú joggyakorlást, továbbá egyetért velem abban, hogy hazánkban az igazságszolgáltatást a bíróságok gyakorolják, a bírói ítélet mindenkire (bíróagra is) kötelező érvényű, még akkor is ha téves, --egy jogerős ítéletet nem lehet meg nem történtként kezelni, továbbá egy ítélet kihirdetése/létezése előtt nem lehet tudni azt, hogy az mikor jogerős.

Amennyiben tehát a Tisztelt Alkotmánybíróság is így látja ezeket, akkor be kell látni azt, hogy munkaviszony nélküli munkavégzést várt el tőlem a kártérítési bíróság mindhárom fokon.

Ha ez így van, akkor én a korábbi törvénykövető magatartásom miatt anyagi hátrányt szenvedtem el a kártérítési bíróságok alaptörvény sértő határozata alapján.

Álláspontom szerint a fentiekben (az első pontban) rögzítettekkel a bíróságok megsértették az Alaptörvény több pontját is ezek:

B) cikk

(1) Magyarország független, demokratikus **jogállam**.

25. cikk

(1) A bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységet látnak el. A legfőbb bírósági szerv a Kúria.

(2) **A bíróság dönt**

a) büntetőügyben, magánjogi jogvitában, törvényben meghatározott egyéb ügyben;

XXVIII. cikk

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság **tisztességes** és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

XXIV. cikk

(2) Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére.

- 2. -

Álláspontom szerint az ítélet Alaptörvény sértő, mert eredményeként egy károkozó károkozása jogi következmény nélkül maradt.

A munkaügyi bíróságok hibáztak tehát a jogerő tekintetében, ezt sem a munkaügyi, sem a kártérítési bíróságok sem vitatják.

A kártérítési bíróságok szerint a bíróságok hibája és a káresemény (második elbocsátásom) közt nincs ok-okozati összefüggés.

A bíróságok szerint én magamnak okoztam a kárt azzal, hogy a munkaadó felhívása ellenére nem jelentem meg munkavégzésre 2008. év március hónapban.

A bíróságok szerint a munkától távolmaradásom tehát egy ok. Oka a felmondásnak.

Ez így is lenne, ha a távolmaradásnak nem lenne oka. Ha én csak úgy minden ok nélkül távol maradtam volna, akkor valóban én okoztam volna magamnak a kárt.

De nem ez történt. Tény, hogy a távolmaradás egy következmény. Következménye a korábbi bírósági hibának, nevezetesen, a másodfokon beálló jogerőnek.

Mivel márciusban a bíróságok hibája miatt nem állt fenn munkaviszonyom a korábbi munkáltatómmal, ezért nem tudtam megkezdeni a munkavégzésemet márciusban. Mivel nem kezdtem meg a munkavégzésemet, ezért bocsátottak el. A káreseményem (elbocsátás) egy logikai láncolat eredménye tehát. Az első láncszem a bíróságok hibája, második az e miatt történő távolmaradásom, harmadik pedig az elbocsátás. Ez a három esemény közti logikai kapcsolatot nyilvánvaló.

A bírói hiba és a káresemény közt tehát nyilvánvaló az ok okozati összefüggés. Ott van persze a két láncszem közt a középső, az én távolmaradásom, de ez nem változtat semmit az ok-okozati viszonyon, az első és a harmadik láncszem közt.

A bíróságok számára ez nyilván „kínos” volt, ezért úgy döntöttek, hogy a logikai láncolat első elemét nem veszik figyelembe ítélezésük során, csupán a másodikat és a harmadikat. A második láncszemet önkényesen kiragadták az őt körül ölelő logikai/jogi környezetből.

Egy hasonlattal élnek. Képzeli el a következő logikai láncolatot. Egy „A” gépkocsi vezetője súlyosan megszegve a közlekedési szabályokat, neki ütközik egy bizonyítottan szabályosan közlekedő „B” gépkocsinak (1. láncszem). A „B” gépkocsi ezért irányíthatatlanná válik, kisodródik (2. láncszem) és elsodor egy gyalogost (3. láncszem).

Ezek után a perben a bíróság felmenti az „A” gépkocsi vezetőjét a gyalogos sérülése miatt. Ezt azzal indokolja a bíróság, hogy nem az „A” gépkocsi sodorta el a gyalogost, hanem a „B”, ezért a „B” gépkocsi (vértlen) vezetőjét ítéli el. Hiszen a „B” sodort el egy gyalogost nem az „A”. A bíróság csupán a 2. és 3. láncszemet veszi figyelembe ítélezése során.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, gondolja végig, hogy ez a fenti elképzelt bírósági joggyakorlás megtörténhetne-e bolygónk bármely bíróságán? Kizárt.

Velem ez a joggyakorlás történt. Az „A” gyorsajtása = a bíróságok hibája a jogerővel, „B” kisodródása = távolmaradásom márciusban, gyalogos elsodródása mint káresemény = elbocsátásom mint káresemény. „A” gépkocsi = munkaügyi bíróságok, „B” gépkocsi = én.

A velem szemben megvalósított joggyakorlás oly mértékben távol áll az írott és íratlan jogunktól, a józan ész logikájától, a génjeinkben lévő igazságérzettől, az egyszerű igazságosságtól, a római és az ezer éves magyar jogtól, hogy ez szerintem már kimeríti a tisztességtelen eljárás és ítélet fogalmát.

Ennek a joggyakorlásnak az volt a célja, hogy elhallgassa a 1. és 3. logikai pont közti nyilvánvaló ok-okozati összefüggést. A kártérítési bíróságok szerint az első és második logikai pont közt nincs ok-okozati összefüggés.

A másik alkalmazott bírói módszer a felelősség áthárítására az, hogy véleményük szerint, ha én megjelentem volna munkavégzésre, akkor nincs káresemény. Korábban már elmondtam, hogy ezzel gyakorlatilag munkaviszony nélküli munkavégzést, azaz törvénysértést vártak el tőlem.

E logika alapján, azt is mondhatta volna a kártérítési bíróság, hogy, „ha kiraboltam volna egy bankot, akkor lett volna pénzem, és nem kellett volna a bíróságokat perelnem, azaz én vagyok a hibás, mert nem raboltam bankot”.

Ha ezzel érvelt volna a kártérítési bíróság, akkor a T. Alkotmánybíróság megsemmisítette volna az ítéletet? Ha igen, akkor ezt a jelenlegi ítéletet is meg kell semmisítenie, hiszen itt is egy törvénysértéstől távolmaradásom miatt tettek engem felelőssé.

Igaz ugyan, hogy a feketemunka jóval kisebb mértékű törvénysértés, mint a rablás, de ennek esetünkben nincs jelentősége, mert egy bíróság a legkisebb törvénysértést sem várhatja el egy állampolgártól.

Ismét egy közlekedési hasonlattal élnek.

Képzeld el, hogy „B” gépkocsi vezetője szabályosan közlekedve lassít majd megáll a piros vasúti jelzés előtt. „B” gépkocsi után szabálytalanul közlekedik „A” gépkocsi aki figyelmetlenül vezet és a követési távolságot nem tartja be ezért hátulról beleütközik az álló „A” gépkocsiba.

Az esetet követő bírósági tárgyaláson a bíróság megállapítja, hogy az „A” gépkocsi szabálytalansága és a káresemény közt nincs ok okozati összefüggés. A bíróság indoklása szerint a káreseményt a „B” gépkocsi okozta mert megállt a piros jelzés előtt, ha áthajtott volna a piros jelzésen akkor a „B” gépkocsi nem ütközött volna neki.

A „A” gépkocsit egy bíró vezette, a tárgyaláson pedig az ő korábbi kollégája ítélkezett az ügyben.

„B” gépkocsi = én, „A” gépkocsi = bíróság, piros jelzésnél történő megállás = fekete munkától való távolmaradásom, ütközés = munkáltatói felmondás, mint káreseményem.

Sérült tehát:

B) cikk

(1) Magyarország független, demokratikus **jogállam**.

XXVIII. cikk

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság **tisztességes** és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

XXIV. cikk

(3) Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a hatóságok által feladatuk teljesítése során neki jogellenesen okozott kár megtérítésére.

- 3. -

Korábban már érintettem a visszaható hatályú joggyakorlás kérdését, itt most bővebben teszem meg.

Én 2008. év márciusában tisztességes, törvénykövető, magatartást folytattam, az akkor aktuális bírói határozatoknak magam alávettem, azokat elfogadtam és jóhiszeműen követtem, amikor nem kezdtem munkavégzésbe a munkaadónál. Az eljáró bíróságok, 2008. márciusában tanúsított jogkövető magatartásomat, 2009. évben a Legfelsőbb Bíróság (előre nem látható) ítéletének visszaható hatállyal történő alkalmazásával - gyakorlatilag 2008. év március hó perbeli állapotának utólagos megváltoztatásával - utólagosan, előre nem látható módon, jogellenessé alakították, majd emiatt elmarasztaltak.

A jövőből visszanyúltak a múltba, és a múltban ítélt jogerős dolgot (pl. munkaviszony helyreállítása) változtattak meg.

(A megyei bíróság 2008. május 8-án állította helyre a munkaviszonyomat, majd a 2009. évi Legfelsőbb Bírósági határozat ismerete után már visszaható hatállyal úgy ítélt a 2. munkaügyi perben, mintha a munkaviszonyom helyreállítása már 2008. év márciusában megtörtént volna.)

Ha ez az ítélezési gyakorlat elfogadottá válna jogrendünkben, akkor annak beláthatatlan következményei lennének, súlyosan sérülne alkotmányos rendünk. Az állampolgárok bírósági ítélet, határozat tiszteletben tartásával, annak teljesítésével tulajdonképpen nem tudhatnák előre, hogy ők ezzel jogkövető magatartást folytatnak vagy sem, mert egy év múlva esetleg a Kúria másként dönt. Az állampolgárok nem tudhatták cselekvésük pillanatában jogszabályhoz, határozathoz igazítani cselekvésüket, hiszen nem tudnák, hogy mihez kell azt igazítaniuk. Az állampolgárok cselekményük elkövetése előtt nem tudnák, hogy ezzel ők törvényesen járnak el vagy esetleg törvényt sértenek, ebből kifolyólag pedig nem láthatnák előre, hogy szankciókban részesülne-e vagy sem, illetve milyen szankcióban. Teljesen kiszámíthatatlanná, előreláthatatlanná válna a jog egésze. **Eljáró bíróságok joggyakorlása sérti a jogbiztonsághoz való alkotmányos jogomat (B. cikk (1))**

Ha a bíróságok a második munkaügyi perben nem gyakoroltak volna visszaható hatályú joggyakorlást, akkor nem várhatták volna el a munkavégzés megkezdését tőlem és meg kellett volna ítélniük a kártérítést.

A jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény (továbbiakban: Jat.) 12.§-ának (2) bekezdése kimondja, hogy a jogszabály a kihirdetését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget, és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé.

Az Alkotmánybíróság jogértelmezése szerint ez a szabály a korábbi *Alkotmány* 2.§ (1) bekezdésben megfogalmazott jogállamiságnak az egyik kritériuma, s mint ilyen alkotmányos jellegű szabályozásnak tekintendő. (32/1991. (VI.6.) ABH; 34/1991. (VI.15.) ABH). Az Alkotmánybíróság – a büntetőjog körén kívül – a jogállamiság alapján érvényesíti a visszamenőleges hatály tilalmát a Jat. fentebb idézett rendelkezésén keresztül.

Azt hiszem, tisztában vagyok vele, hogy a Jat. a jogalkotásról szól és nem pedig egyes ügyekről, de ennek ellenére a kellő tisztelettel kérem a T. Alkotmánybíróságot, fontolja meg a következőket:

A visszaható hatályú jogalkotás tilalmának nyilvánvaló alkotmányos célja szerintem, hogy biztosítva legyen az, hogy hazánkban ne történhessen visszaható hatályú joggyakorlás. A visszaható hatályú joggyakorlás alkotmányellenes. Álláspontom szerint jelen ügyben eljáró bíróságok joggyakorlása alkotmányértő. Az eljáró bíróságok joggyakorlása ellentétes jogrendünk szellemiségével, alapelveivel.

Hivatkozom továbbá a 9/1992. (I. 30.) számú AB határozatra:

„...3. A jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság. A jogbiztonság az állam - s elsősorban a jogalkotó - kötelességévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, **egyértelműek**, működésüket tekintve **kiszámíthatóak** és **előreláthatóak** legyenek a norma címzettjei számára. Vagyis a jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes **jogintézmények működésének kiszámíthatóságát** is. Ezért alapvetőek a jogbiztonság szempontjából az eljárási garanciák.

Csak formalizált eljárás szabályainak követésével keletkezhet érvényes jogszabály, csak az eljárási normák betartásával működnek alkotmányosan a jogintézmények....”

- 4. -

Itt a polgári perrendtartásról szóló törvénybe lévő jogintézményről, a jogerőre emelésről és erről történő tájékoztatásról írok pár gondolatot.

A jogalkotó megalkotta a jogerőről szóló bírói határozat és jogerőről szóló értesítés jogi intézményét.

Az akkor hatályos Polgári perrendtartásról szóló törvény értelmében ez a következő:

„230/A. § (1) Az első fokon eljárt tanács elnöke a határozat eredeti példányára vezetett záradékkal tanúsítja a határozat jogerejét.

(2) Ha a több személy részvételével vagy a több tárgyban folyó eljárásban az első fokon eljárt bíróság határozatának csak egyes személyekre vonatkozó vagy bizonyos tárgyú rendelkezései emelkedtek jogerőre, ezt a záradékban kifejezésre kell juttatni. A záradékban fel kell tüntetni azt a napot, amelyen a határozat részben jogerőre emelkedett, valamint azt, hogy mely részében hajtható végre.

(3) A jogerő megállapításáról a felet értesíteni kell. Az értesítés a jogerőt megállapító végzés, ha pedig a fél részére a határozatot még nem kézbesítették, a záradékolt határozat kiadmányának kézbesítésével történik. A záradékkal ellátott határozat-kiadmányt vagy a jogerőt megállapító végzést - utóbbit a határozat kiadmányával együtt - jogszabályban megjelölt külön szerveknek is meg kell küldeni.”

Nyilvánvaló tehát, hogy a jogalkotó célja és szándéka az, hogy a peres felek ilyen módon értesüljenek a jogerőről. Ne saját maguknak kelljen eldönteni, vagy éppen az alperessel történő telefonbeszélgetésekkel, hogy mi és mikor és milyen részben lett jogerős. Cél a jogbiztonság biztosítása volt.

Alaptörvény 28. cikk:

„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

A velem szemben eljáró kártérítési bíróságok a perrendtartási törvényt a jogszabály szövegével és céljával teljesen ellentétes módon értelmezték. A bíróságok szerint, nekem és a munkaadónak kellett volna egymással egyeztetve eldönteni, hogy mi, milyen részben és mikor lett jogerős. Teljesen figyelmen kívül hagyva azt, hogy ebben a kérdésben mit határoz az első- és a második fokú bíróság. Ezzel a kártérítési bíróságok nem csak a jogszabály szövegével, de annak céljával, szellemiségével is sikerült szembe helyezkedni.

A jogbiztonság helyett jogbizonytalanságot előidézni. A bíróságok határozatukat erre a joggyakorlása építették

A bíróságok azzal a céllal értelmezték a jogszabályt, hogy ne kelljen számomra kártérítést megállapítaniuk.

A jogalkotó azért alkotta meg az értesítés intézményét, hogy jogrendünk, igazságszolgáltatásunk, kiszámíthatóbb, biztonságosabb legyen.

Az értesítés jogintézmények pozitív hatása van Alkotmányos jogrendünkre. Ha viszont a bíróságok teljes mértékben figyelmen kívül hagyják ezt a jogintézményt, akkor ez a jogintézmény nem csak, hogy elveszíti pozitív hatását, de még negatív hatást is fog kifejteni. Azért negatívot, mert ez a jogintézmény félrevezetheti, megtévesztheti a polgárokat. A polgárok azt hiszik, hogy ha jogerős valami, akkor majd arról őket fogja tájékoztatni a bíróság, mert ez a kötelessége. A polgárok jóhiszeműen úgy fognak eljárni, mintha még nem lenne jogerős az ítélet, ezzel pedig gondba kerülhetnek.

Tény, hogy a Munkaügyi Bíróság, a Megyei Bíróság, az Ítéltábla és a Legfelsőbb Bíróság is figyelmen kívül hagyta a fenti jogintézményt. Félő tehát, hogy hazánkban bevett joggyakorlattá válik a fenti bírói magatartás. Ha ez így marad, akkor a jogintézmény teljesen feleslegessé válik jogrendünkben, sőt mint említettem, veszélyessé is, egy „jogi időzített bombává”, ami bármikor szedheti újabb áldozatait, úgy mint korábban engem.

Képzelnék el, hogy is nézne ki a következő jogszabály jogrendünkben:

„...A jogerő önmagától ipso iure módon áll be. A peres felek feladata és kötelessége eldönteni, hogy mi és mikor, ezt egymással egyeztetve. Bonyolultabb esetekben, vagy ha felek nem azonos módon látják a jogerőt, akkor a feleknek találgatniuk kell. Teljesen mindegy, hogy a bíróság mit határoz jogerő tekintetében.

Fő szabály szerint a bíróságok állapítják meg a jogerőt és értesítenek róla, feltéve, ha nem tévednek. Ha a bíróságok tévednek, akkor a bírói tévedés felismerése és a helyes jogerő megállapítása az állampolgárok feladata.”

A bíróságok úgy ítéleztek, mintha így nézne ki a perrendtartásról szóló törvényünk, ítéletüket erre a joggyakorlásra építették.

Ha a T. Alkotmánybíróság helyben hagyja ezt a joggyakorlást, és az erre épülő bírói ítéletet, akkor hazánkban a jogerő megállapítása, mint bírói határozat a peres felek számára, csupán egy választható módon követhető jogi ajánlássá fog változni a jövőben.

Sérült tehát a **28. cikk**.

- 5.-

A kártérítési bíróságok, bele értve természetesen a Kúriát is, úgy nyilatkozott és ítélezett, hogy a jogerőről szóló értesítés késedelmes közlése nem minősül kirívóan súlyos bírói hibának. Érdekes, hogy az ítéltábla szerint, még csak jogsértésnek sem, hiszen a perrendtartásról szóló törvény nem írt elő erre határidőt, tehát gyakorlatilag bármедdig késhet ezzel egy bíróság.

A hazai joggyakorlatban más esetekben ez nem így van.

Legfelsőbb Bíróság Pf. V. 23.835/1997/5. A gyakorlat szerint a fél évet is meghaladó kézbesítési késedelem olyan súlyos gondatlanságot jelent, amely miatt a bíróság kárfelelősségét indokolt megállapítani. (Ebben az esetben a Büntetőügyben hozott ítéletnek a fellebbezés visszavonása miatti jogerőre emelkedéséről hozott végzést a bíróság késedelmesen kézbesítette a vádlottak részére.)

Nyilván ebben az idézett büntetőügyben az érintett személyek tisztában voltak azzal, hogy visszavonták a fellebbezésüket, mégsem várta el tőlük a Legfelsőbb Bíróság, hogy az értesítés hiánya ellenére is tisztában legyenek a jogerővel. Esetemben viszont igen.

Véleményem szerint a velem szemben eljáró kártérítési bíróságoknak követniük kellett volna a korábbi joggyakorlatot, egy korábbi Legfelsőbb Bírósági gyakorlatot. A Legfelsőbb Bíróság egyszer így dönt, egyszer pedig pont azzal ellentétesen, ez véleményem szerint jogbizonytalanságot szül.

Sérült tehát az Alaptörvény:

B) cikk

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

- 6. -

A kártérítési bíróságok szerint én tudtam arról már 2008. február 19-én, hogy jogerős az ítélet. A munkaügyi bíróságok ezt nem tudták, ők úgy tudták, hogy ez csak május 8-án következett be és e szerint ekkor emelték jogerőre az ítéletet.

Be kell látnia az Alkotmánybíróságnak, hogy a kártérítési bíróságok magasabb szintű bírószakmai színvonalat vártak el tőlem és feltételeztek, mint a munkaügyi bíróságoktól. A kártérítési bíróságok szerint én tudtam azt, amit a munkaügyi bíróságok nem tudtak (jogerő).

Szerintem egy demokratikus jogállamban nem képzelhető el az, hogy a kártérítési bíróságok magasabb bírószakmai színvonalat várnak el és feltételeznek egy állampolgártól, mint a munkaügyi bíróságoktól.

Az első munkaügyi perben az 1. ill. 2. fokú bíróság ugyan úgy gondolkodott a jogerő tekintetében, mint én. Én a gondolkodásom miatt, anyagi és nem anyagi károkat szenvedtem el, a bíróságok ugyan ezért a gondolkodásért és cselekvésért semmit. Ha a kártérítési bíróságok csak(!) azonos bírószakmai szintet vártak volna el tőlem és a munkaügyi bíróságoktól, akkor nem tudtak volna kibújni a kártérítés megfizetése alól.

Mint látható, a jogerő megállapítása ügyemben egy igen nehéz bírói feladatnak bizonyult, hiszen ez nem sikerült, sem az első-, sem a másodfokú bíróságnak sem. Szerintem nem várható el egy munkavállalótól, hogy a Legfelső Bírósággal azonos szakmai színvonalat képviseljen.

A Legfelsőbb Bíróság három bíróból áll, jogi és bírói vizsgával, talán még Phd fokozattal és több évtizedes szakmai gyakorlattal. Én ezek egyikével sem, hol van itt a „fegyveregyenlőség”? **A bíróságok belső szakmai vitájának nem eshet áldozatául egy állampolgár sem.**

Sérült a :

XXVIII. cikk

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

- 7. -

Az ítélet Alaptörvény sértő mert nyilvánvalóan és kirívóan részrehajló az alperes bíróságok irányába.

A velem szemben eljáró bíróságok célja nem a független és tisztességes igazságszolgáltatás biztosítás volt, hanem az, hogy a munkaügyi bíróságok hibája miatt rám terhelje át a felelősséget. Az eljárás célja véleményem szerint az volt, hogy az alperes megyei bíróságnak ne kelljen kártérítést fizetnie és ne kelljen szakmai felelősséges sem vállalnia.

A bíróságok összes érdembeli intézkedése és ezek indoklása ezt a célt szolgálta:

- visszaható hatályú joggyakorlás
- másodfokú ítélet figyelmen kívül hagyása
- a bíróságokat meghaladó bírószakmai színvonal elvárása és feltételezése tőlem
- perrendtartási szabályok (jogerő megállapítása és értesítés) teljes mértékű figyelmen kívül hagyása azzal szembe helyezkedés, a bíróságok szerint az számít egy perben amit a felek tudni vélnek, nem pedig amit a bíró határoz, továbbá a feleknek egymással kell egyeztetni és kitalálni mi és mikor jogerős, teljesen „közömbös” a bírói ítélet egy perben
- munkaviszony nélküli munkavégzés elvárása
- a bíróságok szerint én tudtam azt, hogy jogerős az az ítélet ami még nem is létezik
- február 19-én kelt levelemmel bizonyította a bíróság, hogy én tudtam azt, hogy jogerős a még nem létező ítélet, de ugyanakkor figyelmen kívül hagyták azt a levelet amiben azt írtam a munkaadónak a kihirdetés után, hogy fellebbeztem (3. sz. melléklet), figyelmen kívül hagyták továbbá azt a levelet amit a 2. fokú ítélet után írtam, ebben is leírtam, hogy akkor, tehát májusban lett jogerős az ítélet (7. sz. melléklet). A bíróságok tisztességtelen módon szelektáltak a bizonyítékok közt. Amivel nem lehetett volna bizonyítani, hogy mit tudtam, azzal bizonyítottak, amivel lehetett volna azzal nem bizonyítottak.
- a bírói határozat (nem jogerős) és ennek követése (munkavégzéstől távolmaradás) közt meglévő nyilvánvaló ok okozati összefüggés figyelmen kívül hagyása
- a bíróságok szerint a jogerőről szóló értesítés elmaradása nem bírói hiba, ennek nincs jelentősége

Szerintem a fenti joggyakorlás-sorozattal valósult meg a részrehajlás gyakorlása, és ennek következménye a tisztességtelen és Alaptörvény sértő ítélet.

Az ítélet egészében és részleteiben is Alaptörvény sértő. Egészében azért, mert célja felelősség áthárítása volt, a bíróságok nem akarták vállalni korábbi hibájuk miatt a kártérítési szakmai és anyagi felelősséget. Részleteiben pedig azért Alaptörvényt sértő, mert egy sor írott és íratlan jogi és logikai hibát tartalmaz, melyek a későbbiekben, ha meghonosodnak a hazai jogrendünkben és joggyakorlásunkban, annak súlyos és negatív következményei lehetnek Alkotmányos berendezkedésünkre.

Ha nem lenne részrehajló az ítélet akkor is Alaptörvény sértő lenne hatása, végeredménye és a benne alkalmazott joggyakorlása miatt.

Sérült:

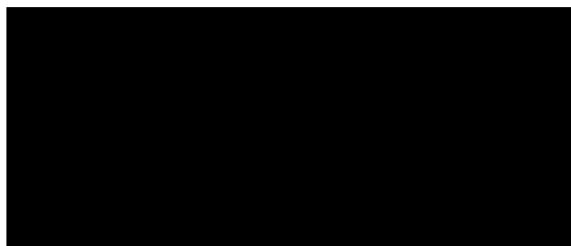
XXVIII. cikk

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

- - -

Nem azt kérem a T. Alkotmánybíróságtól, hogy abban döntsön, hogy jár-e nekem kártérítés, vagy sem. Ez egy következő kártérítési bíróság feladata lesz, ha az Alkotmánybíróság megsemmisíti ezt az ítéletet. Én azt kérem Önöktől, hogy vizsgálják meg, az általam itt bemutatott tények miatt valóban Alaptörvény sértő-e az ítéletem.

Kelt: Debrecen, 2015. június 1.

10

11

12